

„Nu skal du være fornuftig, Jytte! Luk dog i det mindste Døren og kom ind!“

„Jeg vil ikke høre noget . . . ikke vide noget! Imorgen, naar du har faaet sovet ud, skal du faa min Mening skriftlig.“

Hele den sidste Del af Natten gik Jytte frem og tilbage i sit Soveværelse for laasede Døre. Da hun endelig lagde sig hen paa Sengen, var hun saa udmattet, at det sortnede for hende. Hun var nu fast bestemt paa at ville skilles. Endnu samme Dag vilde hun flytte tilbage til det gamle Hjem i Dronningens Tværgade, hvor alt stod urørt siden Moderens Død.

Klokken ti om Formiddagen, da hun sad foran Spejlet og redte sig, bankede Karsten frygtsomt paa. Hun lukkede ikke op. Svarede ham heller ikke.

Lidt efter tog han bort.

Saasnart hun havde hørt Entredøren smække i efter ham, gik hun ind til Telefonen og ringede Asmus Hagen op for at spørge, om han havde faaet nye Efterretninger fra Favsingholm. Til sin Sorg traf hun ham ikke hjemme. Heller ikke paa hans Klinik kunde hun faa ham i Tale. Det sidste Sted blev der svaret, at han var optaget af Operationer.

Et Par Timer efter gentog hun Opringningen, men begge Steder med det samme Resultat. Det faldt hende da ind at sætte sig i Forbindelse med den Læge i Randers, som Asmus havde talt om. Ved at se efter i en Bog kom hun paa Navnet.

I den halve Time, hun maatte vente paa Telefonforbindelsen, gik hun igen op og ned ad Gulvet uden at kunne finde Ro, og jo længere Tiden trak ud, desto stærkere beherskedes hun af Øn-sket om trods sin stakkels Tilstand at rejse over til Favsingholm med det samme. Hun syntes, at hun *maatte* gøre det. Skulde Dihmer dø, vilde hun aldrig faa Fred i sit Sind, dersom hun ikke fik sagt ham Farvel. De maatte ikke skilles uforsonede! . . . Men hun vilde ikke tro paa, at han skulde dø! Og kunde hun blot komme til at tale med ham, og havde han ikke helt fordømt hende, vilde hun trygle ham om at tage mod Fornuft og vende tilbage til Livet.

Telefonen ringede.